

ŽPĚVY SVĚTEL

(FRAGMENT)

Houpáme se, klobouky
květy zřavými se zřívají
v kalhotových kromkách,
ohnivě jasně zanečistěné,
houpáme se spahy
letní noc na lesklý povrch

Koupáme se, klobouky
ve vzduchu, klobouky se zřívají
v rovnici se zřívají
má se to jasně zřívají
obraz, jasně se zřívají
pohledy, jasně se zřívají

Houpáme se, klobouky
v noci, jasně se zřívají
v noci, jasně se zřívají
v noci, jasně se zřívají
v noci, jasně se zřívají
v noci, jasně se zřívají

Houpáme se, klobouky
v noci, jasně se zřívají
v noci, jasně se zřívají
v noci, jasně se zřívají
v noci, jasně se zřívají
v noci, jasně se zřívají

Houpáme se, klobouky
v noci, jasně se zřívají
v noci, jasně se zřívají
v noci, jasně se zřívají
v noci, jasně se zřívají
v noci, jasně se zřívají

ZPĚV OBLOUKOVÝCH LAMP
V HOSTINSKÉ ZAHRADĚ

Houpáme se, kolébáme,
květy žhavými se zdáme
v kaštanových korunách;
ohnivé jsme tanečnice,
5 houpáme se spalující
letní noc na lesklý prach.

Koupáme se, houpáme se
ve vzduchu, jenž mdle se třese
v rozsvícené zeleni;
10 měsíců jsme několika
obraz, jenž se do rybníka
pohroužil jak mámení.

Houpáme se zcela lehce
vanem, jenž se dotknout nechce,
15 táhna z řeky plné hvězd;
houpáme se zvučnou hudbou,
jež se sváteční zdá sudbou
zahrady a jejích cest.

Houpáme se, nejsme samy,
20 nad námi se houpá s námi
zeleň korun šumících,
a tu dole dav se houpá
proudě, v noci vlahé koupá
smysly, šperky, hovor, smích.

Houpáme se s celým světem,
25 se vším jsme tu jedním květem
rozhoupaným v prostoru —
ševel mnoha kroků v písku,
tlukot dívčích srdcí v trysku,
30 radost prostých hovorů.

35

K houpavé se hudbě druží
kytice ze sterých růží,
píje úsměv našich skel,
a my, mechanické pouze,
usmíváme se tak dlouze,
aby každý radost měl.

40

Houpáme se, kolébáme
a své světlo rozdáváme
davu, jehož neznáme,
a v tom světle, jež se vlní
rytmem, který všecko plní,
tichounce se koupáme.

Nezveme občana, který mimo se plíží
s holí svou silnou a s bouřkou na hlavě,
nezveme studenta, jež srdce tíží,
nezveme dělníka, jenž hledí pátravě,
5 nezveme sen a nezveme mužství,
rozpakům neslibujeme lásky ni dobrodružství —
nezveme vojáka, jenž přímo míří,
ni tebe, blázne se soucitným rtoma,
nezveme opilce, jenž se světem víří,
10 ni povalovače, jenž tu jako doma,
nezveme nikoho a nevoláme,
my neslibujeme, nelákáme —
svítíme.

V hlubokých uličkách v temnu a na dně
15 tvoříme vředy, horečně planoucí,
poněvadž kuplíři zbarvují zrádně
chlad našich plamenů na vašeň horoucí,
ale my konáme půlnoční svou práci
bez lásky, bez vášně jako stroje žací:
20 jednoho po druhém, když na dosah stane,
klademe s klidem hrobníků - starců
na máry lásky, z nichž smutná neřest vane,
nejsouce z lupičů ani z dárců,
sloužíme na povel fabrickému chodu,
25 jenž by snad zšílel bez našich doprovodů —
svítíme.

Jsme smutná světla unavená vezdy,
jak zmučen stále připadá nám svět,
jsme uvězněné, neduživé hvězdy,
30 zavřené v tančící, špinavý lazaret;
za zpěvu, jenž se podobá stonu,
za hluku lidských i kovových gramofonů

35 z ručky do ručky kolem jdou těla
k podivné, nečisté vivisekci,
neřestné ruce a nestoudná čela
zbloudilým dávají bolestnou lekci,
my však tu nejsme neřestí ni ctností,
a smutek náš je smutkem povinnosti —
svítíme.

40 Nezveme nikoho v dosah kruté pasti,
my osvětlujeme jen nitro peleší,
a neslibujíce radostí ni slastí,
že jsme tu, aspoň na tmu nikdo nehřeší.
45 Nezveme občana, jinocha ni blázna,
krok nepoháníme, když rozmýšlí se vážna,
svítíme, vidíš, obrať se, chceš-li;
vidíš-li růže, kde šminka jen rdí se,
béřeš-li za zlato zlámanou grešli,
50 za sladké ovoce padavky na lesklé míse,
my, světla smutná, smyslů ti nekalíme,
my nelákáme ani nebráníme —
svítíme.

Jsme zelená, červená, žlutá světla
 luceren, semaforů,
 noc nad řečištěm trati vzkvetla
 čtverylkou našeho sboru,
 5 jsme strážce poslušné, jsme oči, které sní,
 světla jsme nádražní.

Za ruce křížem krážem se držíce,
 navzájem v kázni se posilující
 svou službu konáme věrně,
 10 ale ač jsme jen souhvězdí technické,
 lomcují námi vášně mystické
 jak hráči v hazardní herně.

A v klidu stejně jako v pohybu
 jsme zřídly žáru,
 15 noc horkou činíme až do všech záhybů
 a plnou varu.

V ní horké také jsou kovové skřeky,
 nádražní rachoty, rány a jeky,
 supění lokomotiv a rázy nárazníků;
 20 jsme jako ženy smyslné, pro které vše se děje,
 pro které řičí touha, i strach, i beznaděje
 v signálech trubek, pískotů a křiků.

Dny jsme až dosud všechny prospaly,
 se šerem k životu jsme se vždy probraly,
 25 noc pro nás právě má hodiny:
 tu sníme v tichu stejně jak v lomozu
 o vášních, nikoli o věcech provozu,
 žhavé jsou naše vidiny.

30 Jak drama z biografu a román detektivní
jdou scény mimo nás a lidé srdceryvní,
má erotika ve všem velkou úlohu;
v zavřeném kupé zříme krutá znásilnění,
zločiny kolem se dějí v každém provedení,
vášnivě ve slohu.

35 Po krvi nejvíce v snách svých však lačníme
a na katastrofu tajně se těšíme
jak na cíl tužeb svých:
do tváří hrůzou a bolestí ztrhaných,
do nahot, do ran krvavých
40 paprsků zuby zatnouti chce se nám
zelené, červené, žluté,
neznámým lidem a neznámým končinám
dát pozdravení kruté...

45 Tak sníme a na to čekáme,
zatímco přesně konáme
svou službu v každou noc,
zatímco píšťaly zblízka i zdáli
jako by časem vydávaly
volání o pomoc.